

Sygn. akt **V Ca 298/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Gutkowska
Sędziowie:	SO Bogusława Jarmołowicz-Łochańska SR del. Iwona Lizakowska - Bytof (spr.)
Protokolant:	sekr. sądowy Marta Szczęsna

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **W. K. i B. K.**

przeciwko **J. Ł.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 26 września 2016 r., sygn. akt XVI C 2976/15

1. oddała apelację;
2. zasądza od J. Ł. na rzecz W. K. i B. K. solidarnie kwotę 1 800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 298/17

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 8 grudnia 2015 roku powodowie - W. K. i B. K. - wnieśli o zasądzenie solidarnie na ich rzecz kwoty 46.144,51 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty solidarnie (ewentualnie in solidum) od pozwanych J. Ł. i B. C., kwoty 6.356,16 złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od pozwanego J. Ł. oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych solidarnie (ewentualnie in solidum) od pozwanych J. Ł. i B. C..

W odpowiedzi na pozew z dnia 8 marca 2016 roku pozwany B. C. wniósł o oddalenie powództwa w części jego dotyczącej i zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazał, że strona powodowa nie wykazała związku przyczynowo-skutkowego między faktem okresowego zawieszenia go w prawie

wykonywania zawodu radcy prawnego, a hipotetycznym zaistnieniem szkody, zaś powołane przez nich argumenty powinny być przedmiotem wniosku o pozbawienie klauzuli wykonalności prawomocnego postanowienia o zniesienie współwłasności.

W odpowiedzi na pozew pozwany J. Ł. wniósł o oddalenie powództwa w części jego dotyczącej i zasądzenie od powodów na jego rzecz kosztów postępowania. Zaprzeczył jakoby uniemożliwił powodom spełnienie świadczenia wskazując, że nie uchylał się od przyjęcia zasądzonej kwoty i przekazał im numer rachunku bankowego, którego jest współposiadaczem wraz z żoną T. Ł..

Wyrokiem z dnia 26 września 2016 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powodów W. K. i B. K. solidarnie kwotę 43.069,51 zł (czterdzieści trzy tysiące sześćdziesiąt dziewięć złotych i pięćdziesiąt jeden groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty (pkt I), zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powodów W. K. i B. K. solidarnie kwotę 6.356,16 zł (sześć tysięcy trzysta pięćdziesiąt sześć złotych szesnaście groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty (pkt II), w pozostałym zakresie i wobec pozwanego B. C. powództwo oddalił (pkt III), zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powodów W. K. i B. K. solidarnie kwotę 5.681,20 zł (pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt jeden złotych i dwadzieścia groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt IV).

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego:

W postępowaniu toczącym się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie, II Wydziałem Cywilnym, w sprawie o sygn. akt (...) o zniesienie współwłasności, radca prawny B. C. reprezentował uczestnika postępowania J. Ł.. Postanowieniem z dnia 23 września 2014 roku tut. Sąd w pkt I dokonał zniesienia współwłasności nieruchomości zabudowanej położonej w W. przy ul. (...) w ten sposób, że przyznał ją na własność W. K. i B. K. na zasadach wspólności ustawowej majątkowej małżeńskiej, zaś w pkt II a zasądził od W. K. i B. K. solidarnie na rzecz J. Ł. kwotę (...) złotych tytułem spłaty płatną w dwóch równych ratach: pierwsza rata w kwocie (...) złotych płatna z dniem uprawomocnienia się postanowienia, druga rata w kwocie (...) złotych płatna do dnia 15 lutego 2015 roku - z ustawowymi odsetkami od chwili wymagalności poszczególnych rat.

W dacie wydania postanowienia B. K. i W. K. mieli pieniądze na spłatę J. Ł.. Pismem z dnia 7 listopada 2014 roku ich pełnomocnik – adwokat K. N., wezwała pełnomocnika J. Ł. – B. C., do wskazania numeru rachunku bankowego na który jej mocodawcy mieliby dokonać uiszczenia należności wskazanej w powyższym postanowieniu Sądu z dnia 23 września 2014 roku. W odpowiedzi na wezwanie B. C. odmówił wskazania numeru rachunku z uwagi na możliwość jego zmiany przez mocodawcę jednocześnie zastrzegając, iż uczyni to w momencie uprawomocnienia się postanowienia z dnia 23 września 2014 roku.

Orzeczeniem z dnia 29 kwietnia 2014 roku, prawomocnym z dniem 4 czerwca 2014 roku, orzeczono wobec B. C. karę dyscyplinarną w postaci zawieszenia prawa do wykonywania zawodu na okres jednego roku.

W dniu 12 listopada 2014 roku B. C. w imieniu J. Ł. złożył pismo procesowe zatytułowane jako „zażalenie” na merytoryczne postanowienie z dnia 23 września 2014 roku, wydane w sprawie (...). Sąd Rejonowy dla Warszawy – Mokotowa w Warszawie uznał wyżej wskazane pismo za apelację i odrzucił ją postanowieniem z dnia 19 grudnia 2014 roku. W uzasadnieniu tego orzeczenia wskazano, że na mocy orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. wydanego w dniu 29 kwietnia 2014 roku pod sygn. akt (...), radca prawny B. C. został zawieszony w prawie do wykonywania zawodu na okres jednego roku oraz, że przedmiotowe orzeczenie uprawomocniło się z dniem 4 czerwca 2014 roku, a zatem bieg orzeczonej kary rozpoczął się w tym samym dniu, tj. w dniu 4 czerwca 2014 roku.

Na powyższe rozstrzygnięcie Sądu z dnia 19 grudnia 2014 roku J. Ł. wniósł w imieniu własnym zażalenie, które zostało oddalone postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 maja 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt

(...). Pismem z dnia 30 grudnia 2014 roku J. Ł. podtrzymał i potwierdził wszelkie czynności dokonane w sprawie o sygn. (...) w jego imieniu i na jego rzecz przez radcę prawnego B. C..

Po powzięciu przez W. i B. K. wiadomości o rozstrzygnięciu Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 4 maja 2015 roku, podjęli oni natychmiast działania w celu zapłaty na rzecz J. Ł. kwot wskazanych w postanowieniu z dnia 23 września 2014 roku. Dlatego też w dniu 11 maja 2015 roku W. i B. K. złożyli przed notariuszem oświadczenie, w którym poprosili J. Ł. o wskazanie w sposób niebudzący wątpliwości numeru rachunku bankowego, na który ma zostać dokonana zapłaty kwoty zasądzonej w postanowieniu z dnia 23 września 2014 roku proponując jednocześnie, by odbyło się to w obecności notariusza.

Pismem z dnia 14 maja 2015 roku, doręczonym W. i B. K. w dniu 18 maja 2015 roku, J. Ł. wezwał ich do zapłaty na jego rzecz łącznej kwoty (...) złotych na konto o numerze (...) w Banku (...) S.A. w W. w terminie trzech dni od daty otrzymania wezwania. W dniu 21 maja 2015 roku Sąd w sprawie (...) stwierdził prawomocność postanowienia z dnia 23 września 2014 roku z dniem 15 października 2014 roku.

W dniu 21 maja 2015 roku B. K. udał się do Banku (...) S.A., aby dokonać zapłaty należności na wskazany przez J. Ł. rachunek bankowy. Po złożeniu w banku dyspozycji przelewu na kwotę (...) złotych - zgodnie z danymi przekazanymi przez J. Ł. - bank odmówił jednak realizacji dyspozycji z powodu niezgodności danych – J. Ł. nie był posiadaczem rachunku, na który miał być dokonany przelew. Wymagania co do zgodności tożsamości danych odbiorcy przelewu z danymi posiadacza rachunku przy przelewie na tak dużą kwotę – tj. (...) złotych, podyktowane były względami bezpieczeństwa wynikającymi z przepisów ustawy z dnia 16 listopada 2000 roku.

B. i W. K. usiłowali ustalić numer rachunku bankowego, na który chcieli wpłacić należność wynikającą w w/w postanowienia Sądu. W dniu 22 maja 2015 roku zorganizowali spotkanie w kancelarii ich pełnomocnika w celu odebrania od J. Ł. oświadczenia w powyższym przedmiocie z podpisem notarialnie poświadczonym. Jednakże nie doszło to do skutku gdyż J. Ł. opuścił kancelarię. Następnie B. i W. K. wielokrotnie podejmowali próby kontaktu telefonicznego z pozwanym J. Ł., jednak okazywały się one bezskuteczne. W tym samym dniu po spotkaniu J. Ł. przesłał faksem pełnomocnikowi W. i B. K. pierwszą stronę umowy rachunku bankowego z dnia 15 września 2005 roku z której wynikało miało, iż posiadaczami rachunku nr (...) byli T. Ł. i J. Ł.. Pismo to miało stanowić potwierdzenie dla Banku, że wskazany przez J. Ł. numer rachunku jest numerem rachunku, na który powinni oni uiścić zapłatę. Przesłane dokumenty zbudziły wątpliwości W. i B. K. ponieważ nigdy nie zostało ono im doręczone z oryginalnym podpisem J. Ł., a ponadto z powodu wskazanego w piśmie nieprawidłowego adresu J. Ł. - ul. (...) w W., który w powyższym okresie miał jeszcze nie mieszkać na ul. (...). Chcąc uchronić się przed negatywnymi konsekwencjami niewykonania orzeczenia z dnia 23 września 2014 roku, W. i B. K. w dniu 25 maja 2015 roku złożyli wniosek w tut. Sądzie o zezwolenie na złożenie do depozytu sądowego kwoty (...) złotych. Postanowieniem z dnia 3 czerwca 2015 roku tut. Sąd uwzględnił w/w wniosek W. i B. K.. B. K. nie wpłacił środków pieniężnych do depozytu sądowego.

Niezależnie od złożonego w/w wniosku, od dnia 22 maja 2015 roku B. K. chodził dwa razy dziennie do placówki Banku (...) S.A. w celu ustalenia, czy istnieje możliwość zrealizowania dyspozycji przelewu. Za każdym razem dowiadywał się, iż dane posiadacza rachunku nie były zgodne z danymi J. Ł., w związku czym Bank odmawiał realizacji dyspozycji przelewu. W dniu 2 czerwca 2015 roku Bank potwierdził, że J. Ł. jest współposiadaczem wskazanego przez siebie rachunku i tego samego dnia B. K. dokonał zapłaty na rzecz J. Ł. kwoty (...) złotych. Zmiana w zakresie kręgu współposiadaczy rachunku bankowego nr (...) została przeprowadzona w oddziale banku (...) S.A. podczas wizyty w nim J. Ł. – co potwierdził zapis z monitoringu w oddziale.

Wcześniej W. K., która jest prezesem zarządu (...) sp. z o.o. w W. (KRS (...)), wpłacała na rzecz J. Ł. w imieniu tej spółki kwoty na wystawionych przez niego fakturach. Przelewy były dokonywane przez spółkę elektronicznie i były w wysokości do kilku tysięcy złotych, wobec czego Bank nie weryfikował zgodności danych posiadacza rachunku z danymi wskazanymi w dyspozycji przelewu.

Pismem z dnia 9 czerwca 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie T. R. zawiadomił W. K. i B. K. o wszczęciu egzekucji w sprawie o sygn. (...) na wniosek J. Ł. reprezentowanego przez radcę prawnego B. C., w celu

wyegzekwowania kwoty 14.684,93 złotych tytułem odsetek zgodnie z postanowieniem o zniesieniu współwłasności, w tym kwoty 6.356,16 złotych tytułem odsetek ustawowych od kwoty 500.000 złotych naliczonych za okres od dnia 5 maja 2015 roku do dnia 2 czerwca 2015 roku wraz z kosztami zastępstwa w egzekucji w wysokości 600 złotych i opłatą egzekucyjną w wysokości 2.202,74 złotych. W dniu 2 lipca 2015 roku komornik wydał postanowienie o zakończeniu postępowania egzekucyjnego, obciążając dłużników dodatkowo kwotą 21,52 złotych tytułem wydatków. Powyższe koszty postępowania zostały zapłacone do kwoty 2.224,26 złotych.

Pismem z dnia 2 września 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie T. R. zawiadomił W. K. i B. K. o wszczęciu egzekucji w sprawie Km 2977/15, na wniosek J. Ł. reprezentowanego przez radcę prawnego B. C., w celu wyegzekwowania kwoty 33.499,70 złotych tytułem pozostałych odsetek zgodnie z postanowieniem z dnia 23 września 2014 roku (sygn. akt. II Ns 282/12) wraz z kosztami zastępstwa w egzekucji w wysokości 600 złotych, wydatkami gotówkowymi w wysokości 31,28 złotych oraz opłatą egzekucyjną w wysokości 5.024,95 złotych. Postanowieniem z dnia 9 września 2015 roku w/w komornik sądowy sprostował oczywistą omyłkę pisarską w zawiadomieniu z dnia 2 września 2015 roku w ten sposób, że w miejsce błędnie podanej kwoty zaległych odsetek w wysokości 33.499,70 złotych wskazał kwotę 27.191,79 złotych. Wobec powyższego sprostowania, komornik sądowy ponownie wyliczył koszty postępowania egzekucji, na które składały się kwota 600 złotych tytułem zastępstwa w egzekucji oraz 4.078,77 złotych tytułem opłaty egzekucyjnej, a także inne wydatki w wysokości 45,92 złotych.

W celu uchylecia się od przymusowej egzekucji, W. i B. K. dokonali wpłaty na rachunek bankowy komornika sądowego przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie T. R. należności egzekwowanej.

Postanowieniem z dnia 11 września 2015 roku komornik sądowy przy Sądzie Rejonowym w Piasecznie T. R. zakończył postępowanie egzekucyjne. Ustalił on koszty postępowania egzekucyjnego na kwotę 4.124,69 złotych, w tym 4.078,77 złotych tytułem opłaty egzekucyjnej i inne koszty w wysokości 45,92 złotych. Dodatkowo przyznano wierzycielowi koszty zastępstwa w egzekucji w wysokości 600 złotych. Powyższe koszty postępowania zostały zapłacone do kwoty 4.124,69 złotych.

B. C., na mocy orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) w W. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, prawomocnego z dniem 4 czerwca 2014 roku, został zawieszony w wykonywaniu zawodu radcy prawnego na okres roku, tj. od dnia 4 czerwca 2014 roku do dnia 4 czerwca 2015 roku. Orzeczeniem z dnia 22 lutego 2016 roku Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...) w W. uznał B. C. winnym deliktu dyscyplinarnego, polegającego na wykonywaniu zawodu radcy prawnego pomimo zawieszenia w stosunku do niego tego prawa i orzekł jako karę łączną karę pozbawienia prawa do wykonywania zawodu radcy prawnego. Orzeczenie to zostało zaskarżone przez B. C., wskutek czego Wyższy Sąd Dyscyplinarny w dniu 19 sierpnia 2016 roku uchylił orzeczenie i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania.

W ocenie Sądu Rejonowego powództwo zasługiwało uwzględnienie w stosunku do pozwanego J. Ł. w zakresie kwoty w łącznej wysokości 49.425,67 złotych. W pozostałej części i w stosunku do B. C. podlegało ono natomiast oddaleniu.

Sąd I instancji argumentował, iż w niniejszej sprawie to powodowie byli zobligowani do wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego pozwani są zobowiązani do uiszczenia na ich rzecz solidarnie (ewentualnie in solidum) kwoty dochodzonej w pozwie. Jednak dokonując analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd uznał, iż wykazano istnienie tylko po stronie pozwanego J. Ł. obowiązku uiszczenia kwoty 49.425,67 złotych, co w efekcie musiało skutkować podjęciem merytorycznego rozstrzygnięcia w postaci oddalenia powództwa w pozostałej części i wobec pozwanego B. C..

Sąd Rejonowy wskazał, iż roszczenie powodów wobec pozwanych oparte było na przepisach art. 415 i 422 kc, regulujących odpowiedzialność odszkodowawczą za czyny niedozwolone. Ogólną regułą dla odpowiedzialności za szkodę, do której doszło wskutek czynów niedozwolonych (odpowiedzialność deliktowa) określa art. 415 kc. Zgodnie z tym przepisem, kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Przy ustalaniu odpowiedzialności z tytułu czynów niedozwolonych znajdują zastosowanie przepisy ogólne dotyczące związku przyczynowego, szkody i sposobów jej naprawienia (art. 361-363 kc). Do przesłanek odpowiedzialności deliktowej

należą więc: zaistnienie szkody, wystąpienie faktu, z którym system prawny wiąże odpowiedzialność na określonej zasadzie, oraz związek przyczynowy między owym zdarzeniem, a szkodą.

Zakres obowiązku odszkodowawczego został określony w art. 361 kc. Zgodnie z § 1 powołanego przepisu zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Z kolei w myśl § 2, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Należy przy tym podkreślić, iż w myśl art. 363 kc naprawienie szkody powinno nastąpić – według wyboru poszkodowanego – bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Dyspozycja art. 415 kc tworzy regułę ogólną w reżimie odpowiedzialności deliktowej i za podstawową zasadę odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym przyjmuje winę. Kodeks cywilny nie definiuje pojęcia winy, wobec czego zostało ono wypracowane przez doktrynę. W obecnym piśmiennictwie, w nawiązaniu do koncepcji wykształconych w nauce prawa karnego, dominuje stanowisko wskazujące dwa znamiona czynu – przedmiotową i podmiotową niewłaściwość postępowania – i ograniczające pojęcie winy do elementu kwalifikującego zachowanie szkodzące wyłącznie z uwagi na cechy podmiotowe sprawcy. Wina to naganny stosunek podmiotu wyrządzającego szkodę do zachowania powodującego wystąpienie uszczerbku w dobrach prawnie chronionych, który wyraża się bądź w działaniu umyślnym, bądź w niedbalstwie. Przypisanie winy sprawcy szkody sprowadza się do ujemnej oceny czyjegoś działania lub zaniechania, przy czym dla sformułowania takiej oceny i postawienia zarzutu winy konieczne jest, aby czyn był bezprawny. Bezprawność, czyli wspomniana wyżej niewłaściwość przedmiotowa postępowania, stanowi więc przesłankę uznania zachowania za zawinione, ponieważ jako zawinione mogą być kwalifikowane wyłącznie zachowania bezprawne.

Ustalenie bezprawności zachowania polega na zakwalifikowaniu czynu sprawcy jako obiektywnego złamania określonych reguł postępowania. Reguły te są przede wszystkim wyznaczone przez obowiązujące normy prawne, ale za bezprawne uznaje się także zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami, a więc normami moralnymi powszechnie akceptowanymi w całym społeczeństwie lub grupie społecznej, nakazującymi lub zakazującymi określonego zachowania, mimo iż nie jest ono nakazane lub zakazane normą prawną. Na gruncie polskiego prawa za bezprawne uznaje się także zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami, a więc normami moralnymi powszechnie akceptowanymi w całym społeczeństwie lub grupie społecznej, nakazującymi lub zakazującymi określonego zachowania, mimo iż nie jest ono nakazane lub zakazane normą prawną.

Przenosząc powyższe, teoretyczne rozważania na grunt niniejszej sprawy Sąd Rejonowy uznał, że podstawę odpowiedzialności pozwanego J. Ł. stanowi art. 415 kc który opiera odpowiedzialność za czyn niedozwolony na zasadzie winy. W rozpatrywanej sprawie niewątpliwie doszło do naruszenia przez pozwanego J. Ł. zasad współżycia społecznego i nadużycia przez niego przysługującego mu prawa. Dotyczyło to wykorzystania wbrew ich zasadniczym celom instytucji prawnej odsetek za opóźnienie i bezzasadnego wszczęcia postępowania egzekucyjnego. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, iż bezzasadne wszczynanie postępowania egzekucyjnego może powodować odpowiedzialność odszkodowawczą (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 roku, III CZP 68/09, OSNC 2010/4/52). Pozwanemu J. Ł. niewątpliwie można przypisać umyślne zawinienie. Analiza jego zachowania oraz zasady doświadczenia życiowego wskazują, że doskonale zdawał on sobie sprawę z tego, że powodowie zamierzali spłacić wobec niego swoje zobowiązanie pieniężne. Absolutnie żadna okoliczność nie pozwalała sądzić, iż uchylają się oni od zapłaty kwoty wskazanej w postanowieniu z dnia 23 września 2014 roku. W szczególności należy mieć na uwadze fakt, iż powodowie wielokrotnie podejmowali próby ustalenia właściwego numeru rachunku bankowego, na który miały zostać dokonany przelew – pierwsze pisma w tym zakresie zostały skierowane już w listopadzie 2014 roku.

Sąd Rejonowy podkreślił, iż w celu wyjaśnienia sprzeczności danych adresata przelewu z danymi właściciela rachunku bankowego, powodowie wezwali pozwanego J. Ł. do wskazania numeru w sposób niebudzący wątpliwości. Ponadto zorganizowali spotkanie w celu odebrania oświadczenia z podpisem notarialnie poświadczonym, a ponadto podejmowali próby skontaktowania się telefonicznie z ww. pozwanym. Wszystkie próby zakończyły się bezskutecznie. Dodatkowo powodowie kontaktowali się z pełnomocnikiem pozwanego J. Ł. w celu ustalenia numeru rachunku należącego do niego numeru rachunku bankowego. Pozwany B. C., będący wówczas profesjonalnym pełnomocnikiem J. Ł., działający w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy, odmówił wskazania numeru rachunku z powodu możliwości jego zmiany i zadeklarował się wskazać numer rachunku po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 23 września 2014 roku. Potrzeba ustalenia numeru rachunku bankowego J. Ł. (powinien być jego posiadaczem) podyktowana była kwestiami bezpieczeństwa, ustalonymi na podstawie procedur bankowych w związku z ustawą z dnia 16 listopada 2000 roku o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 299 ze zm.). Zgodnie z powyższymi przepisami przelewy pieniężne na tak duże kwoty, jak w niniejszej sprawie, znajdują się pod szczególną kontrolą banków oraz państwowych organów nadzoru finansowego. Po wielu próbach podejmowanych przez powodów, w celu ustalenia właściwego numeru rachunku bankowego należącego do pozwanego J. Ł., z pewnością można stwierdzić, iż pozwany miał świadomość istnienia dodatkowych wymagań związanych z rachunkiem bankowym. Świadczą o tym liczne czynności podejmowane przez powodów i zachowanie pozwanego w przypadku każdej z w/w prób. Pozwany wielokrotnie przedstawiał ten sam numer rachunku bankowego – choć nie mógł on bez dokonania odpowiednich formalności służyć do wykonania przez powodów operacji przelania kwoty (...) złotych. Dopiero po wielu próbach ustalenia w banku pozwanego wymaganych danych, z dniem 2 czerwca 2015 roku powodowie powzięli informację, że J. Ł. jest jego współposiadaczem (k. 70), dzięki czemu powodowie mogli bez zwłoki zlecić dokonanie przelewu bankowego. Wcześniejsze próby ustalenia właściwego numeru rachunku były bezskuteczne, bowiem J. Ł. nie posiadał wówczas statusu współposiadacza podawanego przez siebie rachunku bankowego.

Sąd I instancji wskazał, iż zgodnie z art. 354 kc dłużnik powinien wykonać zobowiązanie zgodnie z jego treścią i w sposób odpowiadający jego celowi społeczno-gospodarczemu oraz zasadom współżycia społecznego, a jeżeli istnieją w tym zakresie ustalone zwyczaje - także w sposób odpowiadający tym zwyczajom. W taki sam sposób powinien współdziałać przy wykonaniu zobowiązania wierzyciel. Niewątpliwie J. Ł. naruszył powyższy przepis gdyż przez długi czas celowo nie współpracował z powodami przy wykonaniu ich zobowiązania.

Mimo swoich zaniechań w zakresie współpracy z powodami, pozwany J. Ł. otrzymał ostatecznie kwotę (...) złotych. Wprawdzie nastąpiło to kilka miesięcy po uprawomocnieniu się postanowienia z dnia 23 września 2014 roku, ale możliwość stwierdzenia prawomocności zaistniała dopiero po rozpoznaniu środków odwoławczych wnoszonych przez J. Ł. i jego dotychczasowego pełnomocnika – a więc w maju 2015 roku. Powodowie w żadnym wypadku nie powinni ponosić negatywnych konsekwencji działań zainicjowanych przez pozwanego.

Mimo tego, na wniosek J. Ł. - reprezentowanego wówczas przez radcę prawnego B. C., wszczęto postępowania komornicze, w wyniku których wyegzekwowano w/w należności z tytułu odsetek za rzekome opóźnienie powodów w spłacie ich zobowiązania. Wobec powyższego wspomniana szkoda powodów nastąpiła w wyniku zawinionych działań pozwanego, w postaci niewskazania właściwego numeru rachunku bankowego zgodnego z procedurami bankowymi oraz w wyniku świadomego działania, w formie zainicjowania postępowań egzekucyjnych w celu wyegzekwowania odsetek faktycznie nienależnych. Wprawdzie formalnie były to czynności dopuszczalne przez prawo, ale z pewnością sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, a zatem bezprawne w rozumieniu powołanych wyżej rozważań.

Z powyższych względów w ocenie Sądu Rejonowego nie ulegało wątpliwości, że odpowiedzialność za zaistniałą szkodę ponosi pozwany J. Ł.. W pełni akceptował on działania B. C. zmierzające do wydłużenia czasu uprawomocnienia się postanowienia wydanego w sprawie(...) – świadczy o tym w sposób jednoznaczny treść jego pisma z dnia 30 grudnia 2014 roku (k. 54). Później nie wskazał on numeru rachunku bankowego, którego był posiadaczem. Następnie postanowił wykorzystać konsekwencje nierzetelnych działań swoich i B. C., nadużył przysługującego mu prawa podmiotowego do odsetek i naruszając tym samym zasady współżycia społecznego - wszczął wobec

powodów postępowania egzekucyjne w celu uzyskania nienależnych mu odsetek. W wyniku tych działań powodowie doznali szkody. Jego zachowanie charakteryzowało się bezprawnością i zawinieniem. Ponadto pomiędzy w/w szkoda powodów, a zachowaniem pozwanego J. Ł. zachodzi oczywisty związek przyczynowy.

Zgodnie z art. 486 § 1 i 2 kc w razie zwłoki wierzyciela dłużnik może żądać naprawienia wynikłej stąd szkody; może również złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego. Wierzyciel dopuszcza się zwłoki, gdy bez uzasadnionego powodu bądź uchyla się od przyjęcia zaoferowanego świadczenia, bądź odmawia dokonania czynności, bez której świadczenie nie może być spełnione, bądź oświadcza dłużnikowi, że świadczenia nie przyjmie.

Przyczynami uzasadniającymi postawienie wierzycielowi zarzutu pozostawania w zwłoce w wykonaniu zobowiązania są uchylenie się od przyjęcia zaoferowanego świadczenia, odmowa dokonania czynności, bez której świadczenie nie może być spełnione, i oświadczenie złożone przez wierzyciela dłużnikowi, że świadczenia nie przyjmie. Przy ocenie tych okoliczności należy badać wolę wierzyciela i okoliczności, które go skłoniły do wspomnianych wyżej zachowań. Wierzyciel będzie w zwłoce, jeżeli powody te nie znajdują uzasadnienia w racjonalnych i obiektywnych przesłankach.

Sąd Rejonowy wskazał iż z okoliczności ujawnionych w niniejszej sprawie wynika, że pozwany J. Ł. celowo przedłużał postępowanie odwoławcze, w celu uzyskania jak najwyższych odsetek od zasądzonej należności głównej, zgodnie z postanowieniem z dnia 23 września 2014 roku. W tym celu zarówno pozwany J. Ł., jak i działający w jego imieniu i na jego rzecz B. C., wnosili środki odwoławcze od przedmiotowego postanowienia. W przypadku apelacji wniesionej przez B. C. była ona niedopuszczalna – została odrzucona z uwagi na zawieszenie B. C. w wykonywaniu zawodu radcy prawnego. Celowe działanie J. Ł., zmierzające do wykorzystania instytucji odsetek, było niewątpliwie sprzeczne z ich społeczno-gospodarczym przeznaczeniem.

Sąd I instancji wskazał, iż celem instytucji prawnej odsetek jest zapewnienie terminowego uiszczenia należności przez strony umowy. Odsetki stanowią bowiem świadczenie pieniężne przysługujące wierzycielowi w sytuacji, gdy dłużnik korzysta z pieniędzy wierzyciela, które to korzystanie jest przedmiotem umowy, jak i w sytuacji, gdy nie jest ono objęte zgodą wierzyciela i wynika z opóźnienia w zapłacie sumy pieniężnej przez dłużnika. Odsetki mają więc na celu zapewnienie dyscypliny płatniczej. Innymi słowy, nieuiszczenie należności w terminie powoduje konieczność uiszczenia odsetek.

W ocenie Sądu Rejonowego, w realiach niniejszej sprawy nie sposób było uznać, aby powodowie (ówczesni dłużnicy) mogli korzystać z środków finansowych pozwanego J. Ł. (ówczesnego wierzyciela) wbrew jego woli. Gdyby zatem pozwany J. Ł. faktycznie chciałby uniemożliwić powodom „korzystania” z jego środków, nie wnosiłby wadliwych środków zaskarżenia, przedłużając tym samym moment stwierdzenia prawomocności postanowienia z dnia 23 września 2014 roku, lecz wskazałaby powodom w pierwszym możliwym terminie prawidłowy rachunek bankowy na który mogliby dokonać wpłaty należności. Tej niezwykle prostej czynności pozwany jednak nie wykonał a zatem świadczy to o tym, że powodowie w ogóle nie spóźniali się ze spełnieniem swojego świadczenia. Tym samym nie było podstaw z art. 481 § 1 kc do naliczania od nich odsetek. Ponadto zachowanie pozwanego J. Ł., polegające na zwłoce w przyjęciu świadczenia, uchylaniu się od wskazania właściwego numeru rachunku bankowego, którego był współwłaścicielem, a na który powodowie mieli dokonać przelew bankowy, wskazuje na celowe zmierzanie do uzyskania jak największej kwoty odsetek. Nawet jeżeli jego status co do wskazanego rachunku bankowego nie był uregulowany, winien on bez zbędnej zwłoki dokonać formalności w banku, aby powodowie mogli dokonać przelewu - zgodnie z w/w postanowieniem. Jego zachowanie, polegające na korzystaniu z instytucji odsetek było oczywiście sprzeczne z ich społeczno-gospodarczym przeznaczeniem. Z uwagi na jego postawę powodowie nie mieli możliwości spełnienia świadczenia, o którym była mowa w przedmiotowym postanowieniu o zniesieniu współwłasności. J. Ł. nie przekazał powodom danych umożliwiających spełnienie świadczenia, zaś przekazane przez niego informacje i oświadczenia budziły wątpliwości co do ich wiarygodności. Wątpliwości takie budziło również zachowanie pozwanego J. Ł., polegające na odmowie sporządzenia w sposób niebudzący wątpliwości oświadczenia z którego wynikałoby, na jaki rachunek bankowy miało zostać spełnione świadczenie.

W konsekwencji Sąd I instancji ocenił, iż w postawie pozwanego J. Ł. można stwierdzić naruszenie takich zasad współzycia społecznego jak zasada respektowania prawomocnych orzeczeń sądowych, lojalności wobec drugiej strony i współdziałania w wykonywaniu zobowiązania.

W ocenie Sądu Rejonowego poprzez chęć uzyskania jak najwyższych odsetek pozwany w istocie podjął próbę samodzielnego modyfikowania orzeczenia Sądu o zniesieniu współwłasności by uzyskać dla siebie kwotę wyższą o niemal(...) złotych. Złożenie przez pozwanego wniosków o wszczęcie egzekucji było też próbą obejścia celu (ratio legis) i sensu instytucji odsetek. Swoim zachowaniem pozwany J. Ł. ewidentnie uchylał się od przyjęcia zapłaty – a więc naruszał art. 356 § 2 kc oraz to on – a nie powodowie - był w zwłoce w rozumieniu art. 486 § 1 kc.

Sąd Rejonowy argumentował, iż powodowie W. i B. K. niewątpliwie wykazali, że na skutek działania pozwanego J. Ł. ponieśli szkodę w wysokości (...) złotych tytułem odsetek ustawowych liczonych zgodnie z postanowieniem z dnia 23 września 2014 roku oraz kosztów postępowania komorniczego, jakie zostały zapłacone przez powodów. W jej skład wchodziły w sprawie (...) kwoty: (...) złotych tytułem odsetek zgodnie z postanowieniem o zniesieniu współwłasności wraz z kosztami zastępstwa w egzekucji w wysokości (...) złotych, opłatą egzekucyjną w wysokości (...) złotych oraz kwotą (...) złotych tytułem wydatków. Łączna wyegzekwowana suma w sprawie (...) wynosiła (...) złotych. Ponadto w związku ze sprawą (...) od powodów wyegzekwowano kwotę (...) złotych tytułem pozostałych odsetek zgodnie z postanowieniem z dnia 23 września 2014 roku oraz koszty postępowania egzekucyjnego, na które składały się kwota (...) złotych tytułem zastępstwa w egzekucji oraz (...) złotych tytułem opłaty egzekucyjnej, a także inne wydatki w wysokości (...) złotych. Powodowie w związku ze sprawą (...) zapłacili łączną kwotę (...) złotych.

W ocenie Sądu Rejonowego nie ulegało wątpliwości, że powodowie doznali szkody na skutek celowych działań pozwanego J. Ł. w postaci zainicjowania postępowań egzekucyjnych. Pozwany J. Ł. i jego pełnomocnik przez wiele miesięcy celowo wydłużali postępowanie międzyinstancyjne w sprawie o sygn. akt (...), powodując w ten sposób wydłużenie momentu uprawomocnienia się postanowienia o kilka miesięcy. Następnie J. Ł. bez jakiegokolwiek racjonalnego wytłumaczenia nie wskazał rachunku bankowego, którego był posiadaczem/współposiadaczem (wskazywał numer rachunku, znany poprzednio powodom, którego był użytkownikiem, a nie współposiadaczem), ale i zaniechał wyjaśnienia w/w okoliczności, o której wiedział lub przy zachowaniu należytej staranności mógłby się dowiedzieć. Gdyby zatem pozwany J. Ł. i jego pełnomocnik nie wydłużali celowo postępowania międzyinstancyjnego w sprawie (...) a następnie J. Ł. w sposób odpowiedni wskazał numer rachunku lub też wyjaśnił kwestię współposiadacza numeru rachunku bankowego, nie byłoby jakichkolwiek podstaw do wszczynania postępowań egzekucyjnych wobec powodów. Tym samym nie miałyby miejsca sytuacja wskutek której wyegzekwowano od powodów należności pieniężne w wysokości (...) złotych.

Mając na względzie powyższe rozważania Sąd Rejonowy w punkcie I sentencji wyroku zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powodów W. K. i B. K. dochodzoną przez nich pozwem w niniejszej sprawie kwotę (...) złotych tytułem odsetek ustawowych na podstawie postanowienia z dnia 23 września 2014 roku oraz kosztów postępowań egzekucyjnych, jakie zostały zapłacone przez powodów. W punkcie II sentencji wyroku zasądził od pozwanego J. Ł. na rzecz powodów W. K. i B. K. dochodzoną przez nich pozwem w niniejszej sprawie kwotę (...) złotych tytułem zwrotu odsetek za opóźnienie obliczonych od dnia 5 maja 2015 roku do dnia 2 czerwca 2015 roku.

Od zasądzonych kwot w punktach I i II sentencji wyroku Sąd Rejonowy zasądził ponadto od pozwanego na rzecz powodów odsetki ustawowe za opóźnienie w zapłacie, za podstawę orzeczenia w tym zakresie przyjmując art. 481 § 1 i 2 kc. Sąd zasądził na rzecz powodów odsetki od dnia 15 marca 2016 roku do dnia zapłaty, uznając, że w tym okresie czasu roszczenie powodów niewątpliwie było już wymagalne.

Jako całkowicie chybione Sąd Rejonowy uznał twierdzenia pozwanego B. C., iż powodowie mogli uniknąć poniesienia szkody wskutek złożenia skargi na czynność komornika. Sąd I instancji wskazał, iż skarga na czynności komornika stanowi środek zaskarżenia w razie naruszenia przez komornika przepisów procesowych. Jej zadanie polega na weryfikacji prawidłowości dokonania przez komornika czynności w postępowaniu egzekucyjnym z punktu widzenia ich zgodności z regulującymi to postępowanie przepisami proceduralnymi. Kwestionowanie tą drogą istnienia

obowiązku podlegającego wykonaniu w drodze egzekucji - na podstawie złożonego komornikowi tytułu wykonawczego - zasadniczo więc nie może być skuteczne. Wynika to z treści art. 804 kpc, który stanowi, że organ egzekucyjny nie jest on uprawniony do badania zasadności i wymagalności obowiązku objętego tytułem wykonawczym. Podobnie jako chybiony Sąd Rejonowy ocenił argument pozwanego co do możliwości składania przez powodów skargi na orzeczenie referendarza w zakresie klauzuli wykonalności na postanowienie z dnia 23 września 2014 roku. W postępowaniu klauzulowym zakres kognicji Sądu jest ograniczony do kwestii formalnych i dlatego powodowie nie mieli możliwości merytorycznej obrony swoich praw – podobnie jak i w ewentualnym powództwie przeciwegzekucyjnym. Bezzasadne było także twierdzenie B. C., iż powinni złożyć kwotę (...) złotych do depozytu sądowego niezwłocznie po wydaniu postanowienia przez Sąd w sprawie (...). Nie ulega wątpliwości, iż przed datą prawomocności w/w postanowienia zobowiązanie powodów było ono niewymagalne i dlatego nie mieli oni obowiązku uiszczania kwoty do depozytu sądowego. Poza tym w wyniku wniesienia apelacji teoretycznie zachodziła przecież możliwość zmiany orzeczenia lub nawet jego uchylenia przez Sąd II instancji.

W ocenie Sądu Rejonowego nie zasługiwało natomiast na uwzględnienie żądanie zasądzenia na rzecz powodów kwoty 3.075 złotych tytułem usług doradztwa prawnego w sprawie o sygn. (...). Faktura VAT dołączona do pozwu (faktura k. 83) została wystawiona przez (...) spółkę komandytową na rzecz W. K.. Wynika z niej, iż stwierdzona nią należność powinna zostać opłacona w formie przelewu w terminie 14 dni. Tymczasem powodowie nie wykazali jednak w żaden sposób, iż rzeczywiście ponieśli powyższe koszty – do akt sprawy nie dołączono dowodu uiszczenia należności stwierdzonej powyższą fakturą. Poza tym w ocenie Sądu powodowie nie wykazali, iż usługi których dotyczyła faktura VAT obejmowały także czynności w toku postępowań egzekucyjnych o sygn. (...) i (...) - z treści samej faktury wynika, iż stwierdza ona wykonanie na rzecz powodów usług doradztwa prawnego tylko w sprawie (...), a nie w analizowanych sprawach egzekucyjnych.

Odnosząc się do odpowiedzialności cywilnej pozwanego B. C. Sąd Rejonowy wskazał, iż na mocy orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego OIRP w W. z dnia 29 kwietnia 2014 roku, prawomocnego z dniem 4 czerwca 2014 roku, został on zawieszony w wykonywaniu wykonywania zawodu radcy prawnego na okres jednego roku, tj. w okresie od 4 czerwca 2014 roku do dnia 4 czerwca 2015 roku. Dlatego też w dniu wszczęcia postępowania egzekucyjnego o sygn. (...) na wniosek wierzyciela, tj. na dzień 9 czerwca 2015 roku, B. C. posiadał prawo do wykonywania zawodu radcy prawnego, a zatem był uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie postępowania egzekucyjnego w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy J. Ł..

Sąd Rejonowy argumentował, iż co do kwestii odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego oceniany winien być moment, który poczytuje się za chwilę zdarzenia, powodującego u powodów szkodę. W niniejszej sprawie tym momentem było wszczęcie postępowań egzekucyjnych, przy czym pierwsze z nich miało miejsce w dniu 9 czerwca 2015 roku. Przedmiotem oceny Sądu nie były natomiast podejmowane czynności B. C. w postępowaniu przed tut. Sądem o sygn. (...) – ich oceny dokonał już Sąd Okręgowy w Warszawie oraz organy samorządu zawodowego. Szkody powodów nie wywołały działania B. C., lecz to, że negatywne skutki tych działań chciał wykorzystać J. Ł. poprzez złożenie wniosków o wszczęcie egzekucji. To właśnie ta czynność stanowiła nadużycie prawa i delikt, który w konsekwencji spowodował szkodę i następnie odpowiedzialność odszkodowawczą J. Ł.. Sąd Rejonowy wskazał, iż w sprawie brak było dowodów na to, iż obaj pozwani działali wspólnie i w porozumieniu w celu spowodowania szkody powodów. Kompetencja pełnomocnika wynika z umocowania, a więc czynności prawnej dokonanej przez osobę fizyczną. Pełnomocnik działa w imieniu i na rzecz swojego mocodawcy, a także w granicach umocowania. Pełnomocnik może i powinien realizować uprawnienia tylko wtedy, gdy jest zgodna z wolą mocodawcy. Pełnomocnik nie ma bowiem pełnej swobody względem mocodawcy w zakresie decyzji co do sposobu wykorzystania kompetencji skutecznego zastępowania go w podejmowaniu czynności oznaczonych w pełnomocnictwie. Ewentualne prostowania i odwołania oświadczeń pełnomocnika są oceniane na podstawie art. 93 kc. Wobec powyższego Sąd I instancji wskazał, iż osobą odpowiedzialną za dokonane czynności pełnomocnika jest mocodawca, w imieniu i na rzecz którego pełnomocnik podejmuje wszelkie działania, a nie pełnomocnik – co potwierdza także treść art. 430 kc. Zatem to J. Ł. samodzielnie decydował, czy wszczynać postępowania egzekucyjne. Formalnie miał taką możliwość, ale były to czynności stanowiące nadużycie prawa. Ponadto korzyści finansowe ze złożenia wniosków o wszczęcie egzekucji

i jej przeprowadzenia odniósł tylko J. Ł.. Nie sposób jednak zarzucać B. C., że wykonywał formalnie prawidłowe czynności mieszczące się w ramach ustawowych zadań radcy prawnego. Konsekwencje tych działań powinien ponosić ich inicjator – czyli J. Ł.. W związku z tym Sąd Rejonowy w punkcie III sentencji wyroku w pozostałym zakresie i wobec pozwanego B. C. oddalił powództwo.

Podstawę rozstrzygnięcia o kosztach postępowania stanowił art. 100 kpc zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Przepisy te stanowią normatywną podstawę obowiązującej w zakresie kosztów zasady odpowiedzialności za wynik procesu oraz stosunkowego rozdzielenia kosztów. Zasądzony w pkt. I i II sentencji wyroku kwoty (43.069,51 złotych + 6.356,16 złotych = 49.425,67 złotych) stanowią 94,14 % kwoty dochodzonej pozwem (46.144,51 złotych + 6.356,16 złotych = 52.500,67 złotych).

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł pozwany J. Ł..

Skarżący wyrokowi zarzucił:

I. naruszenie przepisów prawa materialnego, polegające na:

I.(a) naruszeniu art. 6 k.c. i art. 415 k.c. w związku z art. 232 k.p.c. poprzez niezgodne z prawem przerwienie przez Sąd całego ciężaru dowodowego na Pozwanego, że nie przyczynił się do zwłoki w spełnieniu świadczenia przez dłużnika, podczas gdy to głównie Powód winien był wykazywać fakty i dowody oraz zgromadzić materiał dowodowy na potwierdzenie swojego stanowiska, czego niemal całkowicie zaniechał, a Sąd w sposób nieuzasadniony odstąpił od wyegzekwowania obowiązku Powoda udowodnienia roszczenia w stosunku do Pozwanego w sposób inny aniżeli tylko zeznania Powodów;

I.(b) naruszeniu art. 6 k.c. poprzez zignorowanie bez podania przyczyny przedstawionego przez Pozwanego materiału dowodowego i szczegółowych wyjaśnień rzeczywistych stosunków stron, mimo, iż stan faktyczny i prawny co do zasądzonej kwoty, a także materiał dowodowy uwzględniony przez Sąd I Instancji, nie wykazuje związku Pozwanego z rzekomą szkodą Powodów;

I.(c) naruszeniu art. 415 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i nieuzasadnione przyjęcie odpowiedzialności pozwanego J. Ł. na podstawie tego przepisu;

I.(d) naruszeniu art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez nieuzasadnione pominięcie i odmówienie pozwanemu płynącego stąd uprawnienia do pobrania odsetek za zwłokę;

I.(e) naruszeniu art. 5 k.c. w związku z niewłaściwym zastosowaniem przepisów, o których mowa w punktach poprzedzających, poprzez uznanie zasadności powództwa, z pominięciem okoliczności wykazanych przez Pozwanego,

II. naruszenie przepisów postępowania o istotnym znaczeniu dla niniejszej sprawy, polegające na:

II.(a) przekroczeniu przez Sąd swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie (art. 233 § 1 k.p.c), poprzez wybiórcze i tendencyjne potraktowanie materiału dowodowego,

II.(b) naruszeniu art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie faktów mających podstawowe znaczenie dla sprawy i rzutujących w znacznym stopniu na jej wynik (pominięcie wszystkich faktów i dowodów wykazywanych przez Pozwanego, dotyczących tak istotnych kwestii jak wskazanie przez Pozwanego numeru konta bankowego do wpłaty, brak wystarczającego dowodu po stronie powodowej jakoby nastąpiły próby dokonania zapłaty czy też okoliczności braku środków po stronie powodowej do zapłaty pozwanemu we wskazanym wyrokiem terminie),

II.(c) naruszenie art. art. 217 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego w związku z art. 316 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego poprzez przyjęcie wniosku dowodowego strony powodowej mimo prekluzji dowodowej i rozpoznanie go po zamknięciu rozprawy sądowej;

II.(d) naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c, poprzez brak w uzasadnieniu wyroku wskazania przyczyn, dla których Sąd Rejonowy nie uwzględnił stanowiska Pozwanego oraz brak wskazania kryterium oraz przytoczenia argumentacji dla zajętego przez Sąd Rejonowy stanowiska oraz sposobu, w jaki ten Sąd przeprowadził weryfikację materiału dowodowego i merytorycznego (brak chociażby krótkich odnośników do wykazywanych przez pozwanego).

Wobec tak sformułowanych zarzutów apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, również w stosunku do Pozwanego J. Ł. oraz rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, w tym kosztach zastępstwa procesowego, za wszystkie instancje. Wnioskiem ewentualnym był wniosek o uchylenie w zakresie pkt 1. 2. i 4. zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu albowiem nie sposób podzielić podniesionych w niej zarzutów.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia stanu faktycznego poczynione przez Sąd Rejonowy, dokonaną przez ten Sąd ocenę materiału dowodowego, a także uzasadnienie prawne.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy rozpoznał zarzuty naruszenia prawa procesowego podniesione w apelacji. Zarzuty te były niezasadne. Pozwany wskazał na przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na dokonaniu pobieżnej i nie wszechstronnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w przedmiotowej sprawie, stanowiącą naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. Zważyć należy, że wbrew opinii pozwanego, prawidłowość oceny dowodów daje się pozytywnie zweryfikować na podstawie uzasadnienia sporządzonego przez Sąd Rejonowy. Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (art. 233 § 1 k.p.c.). Wszechstronne rozważenie zebranego materiału oznacza uwzględnienie i rozważenie wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu oraz wszystkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów, mających znaczenie dla ich mocy i wiarygodności (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 26 czerwca 2003 r., sygn. V CKN 417/01, z dnia 10 czerwca 1999 r., sygn. II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655 i z dnia 7 maja 2003 r., sygn. II UK 258/02).

W uzasadnieniu wyroku Sądu Rejonowego nie sposób dopatrzeć się takiego wnioskowania, które nie korzystałoby z zasad logiki, doświadczenia życiowego, czy też polegałoby na wyciąganiu wniosków niewynikających z materiału dowodowego lub polegałoby na wyciąganiu wniosków tylko z części materiału dowodowego, z pominięciem jego reszty. Całkowicie niezasadny jest więc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i art. 227 k.p.c.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy w obszernym i wyczerpującym uzasadnieniu przedstawił motywy i przesłanki jakimi kierował się dokonując oceny materiału dowodowego i ustalając stan faktyczny sprawy oraz omówił i zinterpretował zastosowane w sprawie przepisy prawa materialnego. Argumentację Sądu I instancji Sąd Okręgowy w pełni podziela. Brak jest zatem podstaw do uznania za zasadny zarzutu naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c.

Odnośnie podniesionych zarzutów naruszenia przepisów prawa materialnego, wskazać należy, iż Sąd Rejonowy wyraźnie zaakcentował, iż to na powodach ciąży w niniejszej sprawie obowiązek udowodnienia dochodzonego roszczenia oraz uzasadnił na podstawie jakich dowodów ocenił roszczenie za udowodnione. Powyższą argumentację Sąd Odwoławczy również w pełni podziela, co czyni niezasadne zarzuty naruszenia art. 6 k.c.

Powtórzyć jedynie za Sądem I instancji należy, iż egzekucje odsetek została przez pozwanego wszczęta niezasadnie. Odsetki te bowiem nie przysługiwały pozwanemu z uwagi na brak opóźnienia w spełnieniu świadczenia przez powodów. Powodowie w sposób należyty w toku postępowania przez Sądem Rejonowym udowodnili, iż nie mogli oni spełnić wcześniej świadczenia na skutek zaniechania wierzyciela. Po raz kolejny wskazać należy, iż rachunek podany przez pozwanego powodom, w toku weryfikacji przez pracowników banku okazał się być rachunkiem nieprawidłowym, a powodowie spełnili świadczenie w pierwszym możliwym terminie po prawidłowej weryfikacji

rachunku przez bank dokonanej w skutek zmiany w umowie rachunku bankowego dokonanej przez pozwanego. Tym samym jako niezasadny należy ocenić także zarzut naruszenia art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 415 k.c.

Podkreślić należy, iż pozwany nie przedstawił żadnych okoliczności, które uzasadniałyby jego zwłokę w podaniu powodom numeru rachunku bankowego, a tym samym umożliwiały im wcześniejsze spełnienie świadczenia. Które to okoliczności należycie udowodnione prowadzić mogłyby do oddalania powództwa. Powyższe czyni niezasadnym także podniesione w apelacji zarzuty naruszenia art. 415 k.c. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie.

W ocenie Sądu Okręgowego rozstrzygnięcie Sądu I instancji należy ocenić jako w pełni prawidłowe.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu w instancji odwoławczej zostało wydane w oparciu o treść art. 98 § 1 k.p.c., tj. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika powoda w kwocie 1.800 zł obliczone na podstawie Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości obowiązującego w dacie wniesienia apelacji.